

Travis Nelson

OP PAD MET SIGRID

EEN AVONTUUR OP TWEE WIELEN

Vertaling Ruud van de Plassche

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Travis Nelson
Oorspronkelijke titel: *Sigrid Rides*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Ruud van de Plassche
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Pajor Pawel / Shutterstock (achtergrond)
Foto's omslag: © Andrew Marttila
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1347 3
ISBN 978 94 027 6932 6 (e-book)
NUR 402
Eerste druk oktober 2023

Originele uitgave verschenen bij Radar, een imprint van Octopus Publishing Group Ltd, Londen.

Travis Nelson asserts the moral right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Een nieuwe start

Sneeuw. Die magische eerste vlokkenregen die als een witte deken over de stad lag. Sigrid vond het helemaal niks. Aan de verwarde blik op haar gezicht zag ik meteen dat ze geen poot buiten de voordeur wilde zetten.

‘Hé, Sigi, het is maar sneeuw.’ Ik probeerde haar uit het voorportaal weg te lokken, maar ze gaf geen krimp. In plaats daarvan leunde ze met haar neus in de koude lucht en snoof argwanend.

‘Yep, ik weet dat het geen Californië is, maar dit is je nieuwe thuis. Het sneeuwt hier,’ zei ik nogmaals op overredende toon.

Maar haar helderblauwe ogen staarden me aan alsof ze wilde zeggen: *ben je helemaal gek geworden?*

In haar twee jaar op aarde hadden Sigi en ik al heel wat avonturen beleefd, maar ik kreeg het gevoel dat deze ervaring haar te ver ging. Toch had ik geleerd dat geduld bij Sigi een schone zaak is.

‘Kom op...’ Ik trok zachtjes aan haar riem.

Oké! Oké! kon ik haar bijna horen zeggen. Uiteindelijk zette ze voorzichtig haar rechterpoot buiten de deur, gevolgd door haar linker. Ze schudde de ijskoude, natte vlokken van beide poten terwijl ze met kleine stapjes de treden omlaagliep en soms even stopte om haar zelfvertrouwen te herwinnen.

‘Zo gaat-ie goed, een beetje verder...’ moedigde ik haar aan, maar voor die dag had ik me al neergelegd bij een korte wandeling door de buurt.

Voordat we de hoofdweg bereikten had ze al verschillende keren geprobeerd om terug te gaan. Op een gegeven moment hurkte ze zelfs neer op het pad als een nukkige tiener die niet bereid was om uit haar winterse bed te komen. Haar glanzend witte vacht zou haar gecamoufleerd hebben, ware het niet dat ik haar die ochtend een rood-wit minitruitje had aangetrokken. *Volgende keer beter*, dacht ik teleurgesteld toen we terug naar huis liepen. De afgelopen maanden had Sigi immers met een hele nieuwe wereld moeten kennismaken.

Het was half januari 2020 en we moesten allemaal onze draai nog vinden. Mijn vrouw Bianca en ik waren september vorig jaar uit de vs in Londen aangekomen, vol van dromen over wat de komende maanden ons zouden brengen. Ongeveer een jaar eerder had ik een baan gekregen bij een bedrijf in het kloppende zakenhart van Londen. Een leidinggevende functie bij een IT-start-up, me aangeboden door een vroegere chef die ik weer had ontmoet toen ik in Silicon Valley werkte. Nu had hij zich in de hoofdstad gevestigd, waar hij een techplatform voor financiële dienstverlening opzette.

‘Ik heb mensen nodig die ik kan vertrouwen, Travis. Kom voor me werken. Ik beloof je dat we het gigantisch leuk zullen hebben,’ had Brandon gezegd toen hij me enthousiast voor het idee probeerde te maken.

Het was zo’n gelukstreffer op het juiste moment, te mooi om waar te zijn. Destijds zat ik tussen twee banen in en leefde ik van mijn spaargeld. Ik had een paar moeilijke jaren achter de rug. Voor ik het wist, had ik ja gezegd, en voorafgaand aan deze meer permanente verhuizing had ik een jaar op afstand voor het bedrijf gewerkt vanuit mijn huis in San Francisco. Het plan was altijd geweest om bij hem te komen werken zodra dat mogelijk was.

Nu we hier waren, wilden we van elk moment genieten. Ons idee was simpel: werken, Londen ontdekken en ons onderdompelen in de

kunst en cultuur, de rest van het Verenigd Koninkrijk zien en door Europa reizen. ‘Een paar jaar avontuur en dan kunnen we misschien terug naar huis,’ zeiden we tegen onszelf. Er was nooit enige twijfel over dat onze katten Sigrid en Ylva ons zouden vergezellen. Zij horen bij het gezin.

De maanden voorafgaand aan onze verhuizing gingen op aan dozen inpakken, een opslagruimte huren en uitzoeken welke spullen we zouden meenemen. Af en toe waren er momenten waarop ik overdacht wat ik zou missen: lome namiddagpicknicks met vrienden in Golden Gate Park, het geluid van golven die breken op de duinen van Ocean Beach, de avenues die zich kilometerslang uitstrekken. Maar mijn aandacht ging toch vooral uit naar de reis die voor me lag. Eindelijk een nieuwe start die me het geluk kon brengen dat ik zocht.

Daarnaast was veel van die voorbereidingstijd gericht op een veilige overtocht voor Sigi en Ylva. Katten verhuizen is niet eenvoudig en ik had vele uren onderzoek gedaan naar de beste route. Omdat het vk een eiland is, zijn de regels voor het invoeren van dieren strenger dan elders in Europa – ze zijn zelfs nóg strenger geworden sinds Groot-Brittannië de eu heeft verlaten – maar het vereiste diergezondheids-certificaat, de microchip en het vaccinatiepaspoort leken een klein ongemak vergeleken met de gevaren van de reis zelf.

We stonden voor een keuze: we konden rechtstreeks naar het vk vliegen met de katten in een verwarmd compartiment in het vrachtruim, óf we konden ze apart laten vervoeren en ze dan ophalen zodra ze door de douane waren. Ik wilde het allebei niet. Het afgelopen jaar had ik Sigi en Ylva vrijwel elke dag aan mijn zijde gehad. En als we ooit op vakantie zouden gaan, zouden we ze nooit in een kattenpension stoppen, maar alleen vertrouwde mensen langs laten komen om ze te voeren en met ze te spelen.

Een paar zoekacties op internet maakten mijn angsten alleen maar groter. Elke klik leverde koppen van horrorverhalen op:

KATTENEIGENAAR RADELOOS NA GEWOND RAKEN
HUISDIER TIJDENS TRANSPORT
LUCHTVAARTMAATSCHAPPIJ HEEFT HOOGSTE AANTAL
OMGEKOMEN HUISDIEREN OOIT
KAT ONTSNAPT OP LUCHTHAVEN

Toen maakte ik de fout om op diverse dierenforums de volgende vraag te typen: Wat is de beste manier om je kat van de vs naar het vk te vervoeren?

Ik wachtte en scrolde door de antwoorden. Meestal ging het niet mis op vluchten, maar soms wel degelijk. Dieren kunnen zomaar verdwijnen. En hoe haal je dan verhaal? Misschien een schadeloosstelling van de luchtvaartmaatschappij, als je geluk hebt.

Kun je de douane aanklagen als die een in bewaring gegeven huisdier kwijtraakt? typte ik.

Katten laten verschepen over de Atlantische Oceaan klonk nog angstaanjagender. Niet alleen zou dat langer dan een week duren, maar ik stelde me voor dat ze opgesloten zaten in een stinkend, lawaaiig ruim zonder iemand om ze te troosten als ze overstuur raakten. Bij aankomst zouden we dagen, of zelfs weken, moeten wachten tot ze uit de klauwen van een of andere kafkaïaanse bureaucratische instantie werden vrijgegeven; niet vanwege quarantaine, maar door omslachtige ambtelijke procedures. We zouden ze te erg missen. Bovendien zouden we het onszelf nooit vergeven als hun iets zou overkomen.

Er zat maar één ding op. In plaats van rechtstreeks naar Londen te vliegen, zouden we een omweg maken via Parijs, waar de regels soepeler zijn. Op die manier konden we ze in hun reismand meenemen op onze schoot in de cabine. Vanuit Frankrijk konden we het Kanaal oversteken via de Eurotunnel van Calais naar Folkestone. Voor dat deel van de reis hadden we gebruik kunnen maken van een dierenkoeriersdienst, maar inmiddels hadden we besloten ze elk moment van de reis bij ons te houden. We zouden een auto huren en ze zelf meenemen.

Op de dag van vertrek gaven we ze een flinke dosis gabapentine, een kalmerend middel dat we van de dierenarts hadden gekregen om hun angst te onderdrukken. De reis ging minstens vierentwintig uur duren, met passagiers en wachtrijen, we zouden een paar keer opstijgen en landen. Hoe minder ze daarvan meemaakten, hoe beter het was. Zodra ze wegdoezelden en zich oprolden om te slapen, stopten we ze elk in hun reismand en namen we afscheid van de Golden State.

Ik heb gemerkt dat de vroege herfst in Londen je het bedrieglijke gevoel kan geven dat de zomer nooit voorbij zal gaan, en toen we in september 2019 aankwamen was de hitte blijven hangen. De bomen buiten ons nieuwe appartement zaten nog vol bladeren en blokkeerden het zicht op de hoofdweg. Toen we de sleutel omdraaiden en naar binnen stapten, ging er een golf van opluchting door me heen.

De vlucht vanaf San Francisco International was vlekkeloos verlopen, maar de angst die ik de hele reis had weggedrukt stak de kop op zodra we op Charles de Gaulle waren geland. We haalden onze huurauto op en bereikten Calais, terwijl we voortdurend door het gaas keken of de katten nog ontspannen waren. Dat waren ze, maar Bianca en ik stonden stijf van de zenuwen.

‘Hebben we alle vereiste documenten?’ vroeg ik nerveus, terwijl we de auto parkeerden en het gebouw voor de invoerprocedures van huisdieren binnengingen. Met zijn golfplaten leek het vanbuiten op een klein formaat IKEA-winkel en toen we eenmaal door de schuifdeuren waren gestapt, voelde de receptie klinisch aan, als de praktijk van een dierenarts.

‘Ik denk het wel, ik heb het twee keer gecheckt, maar...’

Ondanks al onze zorgvuldige planning raakten we opeens bevangen door twijfel. Ik werd gekweld door een nachtmerrieachtig visioen waarin we vertraging opliepen en uren in de rij moesten wachten

voor verdere controles. Of ons de toegang werd ontzegd om een reden die helemaal niet in ons hoofd was opgekomen.

Toen we aan de beurt waren, glimlachte de beambte beleefd, waarbij zijn ogen eerst schattend naar Bianca keken, daarna naar mij. Vervolgens bestudeerde hij Sigrid en Ylva's gezondheidscertificaten – een voor de Franse kant en een andere om ons door de douane in het vk te krijgen. Seconden gleden voorbij.

'Vaccinatiecertificaten alstublieft,' verzocht hij op kalme toon met zijn gebroken Franse accent. Zorgvuldig inspecteerde hij elk document. Deze functionaris was grondig, en ik volgde zijn ogen terwijl ze langzaam de pagina afliepen. 'Alles in orde, loopt u maar door,' zei hij met een glimlach, en hij gebaarde ons buiten onze auto op te halen alvorens in te stappen.

Echt waar? Was dat alles? Tot nu toe ging het veel minder moeizaam dan we ons allebei hadden voorgesteld, maar de echte test moest nog komen.

Zodra we in Engeland aankwamen, zou ik met onze Franse auto met het stuur links aan de verkeerde kant van de weg moeten rijden. En dan niet op brede verkeerswegen, zoals ik in de States gewend was. Ik ben er trouwens nog steeds niet aan gewend hoe smal en bochtig de Britse wegen zijn. Of dat de steden hier niet zoals thuis in een roosterpatroon zijn gebouwd waarin je makkelijk de weg kunt vinden.

Toen we de Blackwall Tunnel aan de oostkant van Londen in doken, kreeg ik een knoop in mijn maag. Wat normaal gesproken vanzelf ging, daar moest ik nu over nadenken. Mijn hersenen werkten op hoogspanning, simpelweg om uit te vinden hoe ik bij een kruising rechts af moest slaan. Welke was in godsnaam de juiste rijstrook? Het verkeer leek van alle kanten te komen, automobilisten baanden zich boos toeterend een weg. Het besef van onze kostbare vracht op de achterbank – gevoegd bij onze vermoeidheid van de reis – maakte de druk alleen maar groter, en mijn handen omklemden het stuur toen we de doolhof van wegen aan de andere kant binnenreden. Ik ver-

moed dat ik ons met al mijn bescherminstincten in veiligheid wilde brengen.

Gelukkig voelde het allemaal wat vriendelijker aan toen we aankwamen bij ons nieuwe appartement – niet dat het zo gemakkelijk te bemachtigen was geweest. Slechts weken vóór onze definitieve verhuizing had ik een trip naar Londen gecombineerd met een massa vergaderingen, en Bianca was met me meegevlogen omdat we nog maar weinig tijd hadden om een woning te vinden.

We hadden online advertenties doorzocht en in etalages van makelaars rondgeneusd. Overal kregen we te horen dat we welkom waren mits we de vereiste aanbetaling konden voldoen en aantonen dat we een vast inkomen hadden. Maar onze katten? Nee. Geen huisdieren toegestaan. Dat is klote, dacht ik. In San Francisco zijn er veel meer huisdiervriendelijke appartementen beschikbaar, vooral als je een hondenbezitter bent. Californiërs zijn dól op honden. Hier was onze keuze uiterst beperkt.

Eén gebied, Shoreditch in Oost-Londen, voelde nog het meest kansrijk. Voor mij had het iets vertrouwds. Terwijl we door de enigszins opgeknapte maar nog steeds ruige straten en achterafsteegjes wandelden, waande ik me bijna weer in de Mission in San Francisco – een van de oudste wijken van die stad, waar ik enkele jaren eerder had gewoond. Net als Shoreditch barst het nu van de coole restaurants en cafés, cocktailbars en tattooshops. De muren van de tot appartementen verbouwde pakhuizen zijn getooid met graffititekeningen en er hangt een onmiskenbaar hipstersfeertje. Maar het appartement dat we in Shoreditch bekeken, had geen warme uitstraling.

Belsize Park, waar we uiteindelijk terechtkwamen, zag er totaal anders uit. Daar hing een charmante, lommerrijke en relaxte sfeer. Voor Amerikanen zoals wij voelde het ook elegant Engels aan – schilderachtig, zouden wij zeggen – met zijn negentiende-eeuwse huizen en met bomen omzoomde lanen. Perfect om thuis te komen als het werk erop zit, dachten we, maar ook levendig genoeg om rond te hangen in de stijlvolle cafés en bars. Het appartement was wat duurder dan

we hadden gepland, maar nog steeds goedkoper dan het equivalent in San Francisco. Bovendien zouden we samen een behoorlijk inkomen hebben zodra Bianca werk had gevonden.

Toen de dagen zich aaneenregen tot weken zag ik dat Sigi en Ylva ook van hun nieuwe omgeving hielden. Ze voelden zich zelfs meteen thuis in Belsize Park, wat voor ons een kopzorg minder betekende. We prezen ons gelukkig dat we deze plek hadden gevonden. Ons appartement in het Sunset District van San Francisco had op de tweede verdieping gelegen; zonlicht stroomde er door elk raam naar binnen. Buiten waren voetgangers en auto's, straatlantaarns en verkeerslichten geweest om naar te kijken. Maar hier bereikte door het raam turen een geheel nieuw, ongekend niveau. Dankzij onze verhuizing waren Sigi en Ylva midden in een katachtig themapark beland, waar het wemelde van loslopend stedelijk wild. We hadden opnieuw gekozen voor een appartement met twee slaapkamers op de tweede verdieping, maar ditmaal keek de achterzijde van de victoriaanse huizenrij uit op een diepe stadstuin. Eiken, westerse platanen, berken en Engelse platanen plus een uitbundig assortiment planten en struiken boden onderdak aan duiven, spreeuwen, eksters en pimpelmezen.

'Hé, Sig, waar kijk je naar?' vroeg ik haar keer op keer. Van meet aan zag ik telkens wanneer ik van mijn laptop opkeek dat ze zich op een vensterbank had genesteld, haar gezicht tegen het glas gedrukt, terwijl haar ogen van links naar rechts schoten totdat haar tanden begonnen te klapperen – kattencode voor het spotten van een potentiële prooi. Ik was altijd weer benieuwd om te zien welk schepsel haar fascinatie had opgewekt. Ze volgde alles buiten als een boeiend drama op kattentelevisie.

Aan de voorkant ging het er net zo aan toe. Ook daar overkaptten bomen onze Noord-Londense straat. Eekhoorns buitelden op levensgevaarlijke hoogte van tak tot tak. Stadsvossen waren een geheel nieuw verschijnsel, zoals ze daar rondslopen en hun neus in de vuilnisbakken staken om iets van hun gading te vinden in het stadsafval.

We hoorden ze tussen huizen klauteren, krijgend als baby's om een partner te lokken of roofdieren af te schrikken – voor ons een onbekend geluid. In San Francisco trekt het afval alleen wasberen aan – we noemen ze vuilnispanda's, vanwege de zwart-witte tekening rondom hun ogen.

Dan was er nog de kattensnelweg: de buitenrichel onder het raam van onze logeerkamer, die voor andere katten uit de buurt de route vormde om van huis naar huis en van tuin naar tuin te gaan. Dikke rode katers en grijs gestreepte poezen slenterden voorbij. Ook dit was nieuw voor ons. Sterker nog, het was een van de eerste dingen die me opvielen aan Engeland: dat zelfs in een dichtbebouwde stad als Londen baasjes er geen moeite mee hebben om hun katten vrij rond te laten lopen. Nogmaals, dat is geen normaal beeld in de vs. De katten daar zijn meestal binnenkatten. Kattenluikjes bestaan er niet eens. Om die reden had ik nooit gezien hoe territoriaal Sigi kon zijn.

Hé, dat is mijn richel, kon ik haar horen blazen terwijl ze woedend naar het raam sprong en met haar poot uithaalde naar elke kat die het waagde te passeren. Soms schatte ze de sprong verkeerd in of vergat ze totaal dat er een glazen wand tussen haar en de overtreder zat zodat ze er als een tekenfilmkat tegenaan knalde, haar kop omringd door een aureool van denkbeeldige sterretjes. Aanvankelijk draaiden de indringers zich om, kortstondig geschrokken van de witte vlek die als een kogel op hen afkwam, maar na een tijdje kon het ze niets meer schelen. Nonchalant wandelden de katten verder.

Ik moet bekennen dat ik Sigi en Ylva in die eerste twee maanden na aankomst niet veel mee naar buiten nam. Het werk eiste mijn volle aandacht. Na een jaar lang thuis in mijn studeerkamer achter een computerscherm te hebben gezeten, was ik bijna vergeten hoe het was om dagelijks naar kantoor te gaan. Het had zo zijn voordelen, besloot ik.

Mijn officiële functie was Hoofd Mobiele en Clouddata. Ik had het grootste deel van mijn volwassen leven doorgebracht in de abstracte wereld van computerprogramming en gegevensbeheer en bij deze

functie was dat niet anders, al was mijn dagelijkse werk, zoals bij elke start-up, veel afwisselender. Mijn bedrijf verzorgde de salarisadministratie voor een aantal klanten via een technisch platform en hoewel mijn afdeling aanvankelijk alleen uit mijzelf had bestaan, waren we nu uitgebreid tot een team van vijf mensen. Een aantal van onze medewerkers werkte vanuit het kantoor in Londen, maar anderen logden in op locaties over de hele wereld. We hadden software-engineers tot in verre landen als Brazilië en Canada.

Het was een behoorlijk relaxte werkplek, heel anders dan het competitieve wereldje dat ik zo vaak in Silicon Valley had meegemaakt. Uitnodigingen om na het werk iets te gaan drinken kwamen vrijwel onmiddellijk, ook doordat het kantoor was gevestigd in een grote coworkinglocatie compleet met een keuken en zelfbedieningsbar op elke verdieping: een kant-en-klaar sociaal leven waar ik zo in kon stappen. Bovendien kwamen veel van mijn collega's helemaal niet uit het VK.

Zo was Ryan uit mijn team al een tijdje in Londen, maar net als ik opgegroeid in het Pacifische Noordwesten dicht bij Seattle. Het klikte meteen tussen ons aangezien we allebei nieuwjunkies waren. De afgelopen jaren had hij vanaf de overkant van de grote plas de opkomst van Donald Trump en de extremistische Republikeinen gevolgd, en het ging er in onze gesprekken vaak over hoe gepolariseerd het debat in ons land was geworden. En dat, sinds Groot-Brittannië uit de Europese Unie was gestapt, hier hetzelfde leek te gaan gebeuren.

En er was Oskar, vers gearriveerd uit Noorwegen, een vriendelijke reus die zijn vrije tijd voornamelijk besteedde aan gewichtheffen. Voor mezelf beschreef ik hem als 'agressief aardig'. Hij was iemand die vroeg: 'Fijn weekend gehad?' en echt belang stelde in wat je antwoordde. Deze internationale smeltkroes maakte het werk voor mij soms extra ingewikkeld, maar ook veel interessanter omdat we ons een weg moesten banen door elkaars culturele verschillen en taalbarrières.

Elke ochtend stapte ik op Lijn 168, die vanaf Haverstock Hill, op

twee minuten lopen van ons appartement, rechtstreeks naar het centrum van Londen reed. Terwijl de bus zijn kronkelende route volgde door de marktstraatjes van Camden en verder langs de georgiaanse herenhuizen van Bloomsbury, staarde ik naar buiten. Het fascineerde me hoe Londen zich had ontwikkeld en zich continu vernieuwde. Sociale woningbouw stond zij aan zij met luxueuze woonflats en kantoorgebouwen. In andere richtingen tekenden hijskranen zich af tegen de hemel als bakens van vernieuwing. Tijdens de spits golfd men mensen als elektrische stromen door een netwerk van onderling verbonden zenuwcentra, allemaal met hun eigen levens en verhalen en ervaringen in deze enorme metropool. Soms werd ik simpelweg overweldigd door de enorme omvang van Londen.

Maar al genoot ik van het dagelijkse pendelen naar mijn werk, het was frustrerend dat ik daaraan nu precies die delen van mijn dag kwijt was waarop ik normaal gesproken Sigi mee naar buiten nam. Dat heb ik altijd gedaan. En een man met een kat aan de lijn mag dan bepaald geen gewone aanblik in het VK bieden, het is ook geen alledaags verschijnsel in San Francisco. Toch vond ik dat Sigi's status niet beperkt mocht blijven tot die van binnenkat. Dat gold ook voor Ylva, hoewel zij niet in dezelfde mate gebrand was op wandelingen buiten. Ik wilde dat hun leven werd verrijkt met de geuren en geluiden en taferelen die binnenkatten ontberen, dat ze de beste start in het leven kregen die ik ze kon bieden. Ik was tenslotte hun voogd.

Die eerste wandelingen met Sigi herinner ik me heel goed. Ze moet nog maar een paar maanden oud zijn geweest toen ik haar liet kennismaken met de grote wereld daarbuiten. Ter voorbereiding had ik een tuigje voor haar besteld, voorzien van een buitenissig luipaardmotief. Als Sigi met mij op stap ging, zou ze er niet saai uitzien. Ik wilde het altijd leuk hebben met Sigi en dus kleepte ik haar ook op een leuke manier.

De aanloop naar ons eerste uitje duurde een paar weken. Toen het tuigje werd bezorgd, compleet met de riem eraan, bleek het zo groot dat haar kleine lijfje erin verdronk en ik zag ook dat ze zich er niet zo happy in voelde. ‘Hier, Sig, kijk eens wat ik voor je heb,’ zei ik terwijl ik haar eraan liet ruiken en haar wang tegen het fluwelen materiaal aan liet wrijven voordat ik haar er voorzichtig in manoeuvreerde.

Het brede deel van het tuigje moest ik onder Sigi’s buik vastmaken met klittenband, een andere band zat losjes om haar nek. Ik vermoedde dat het dragen van het tuigje onprettig voor haar zou aanvoelen, dus ik liet haar er langzaam aan wennen. Eerst legde ik het materiaal elke dag een paar minuten over haar rug.

Wat is dit in vredesnaam? Haar gezicht sprak boekdelen, en ze zette meteen haar stekels op en probeerde het van zich af te schudden.

‘Het is in orde, Sig. Het doet geen pijn.’ Ik aaide haar geruststellend over haar kopje. Ze keek me niet overtuigd aan en ik zag hoe haar staart laag tussen haar poten hing: een duidelijk teken dat ze zich gespannen voelde.

De volgende dag probeerde ik het opnieuw. ‘Kom, Sigi, nog een keer,’ zei ik tegen haar. Maar zodra ik op mijn knieën ging zitten en het tuigje tevoorschijn haalde, verscheen er een boze uitdrukking op haar gezicht en deinsde ze achteruit. Daarna zat ze er roerloos naar te staren. Ik vroeg me af of ze dacht dat het een prooi was en of ze er überhaupt iets zinnigs aan kon ontdekken. Toch voelde ik ook haar nieuwsgierigheid. En jawel, na nog een paar pogingen kroop ze er langzaam naartoe. Toen ik het deze keer over haar rug legde, liet ze het daar liggen.

‘Brave meid, Sigi.’ Ik beloofde haar door haar zacht onder haar kin en achter haar oren te krabbelen.

De volgende dagen lukte het me om de band onder de buik vast te maken zonder dat ze zich eruit probeerde te wurmen. Daarna bevestigde ik ook de halsband, maar ze begon heftig met haar kop te schudden en probeerde het ding er met haar poot af te schuiven. Toch liet ze me geleidelijk steeds verder gaan. Toen ze eenmaal tevreden voor

zich uit zat te kijken met het tuigje helemaal om, wist ik dat ze er klaar voor was. En volgens dezelfde stapsgewijze methode moedigde ik Sigi aan om naar buiten te gaan.

Eerst zat ze als aan de grond genageld bij de open voordeur, zich koesterend in de muur van warmte die door de deuropening op ons afkwam. Op een dag zette ze een paar stappen. De volgende dag deed ze er nog een paar, totdat we eindelijk het hele steegje af liepen en door de poort naar buiten gingen. Plotseling kwam de wereld die ze alleen vanuit het raam had gezien in volle technicolor tot leven. Toen ze plaatsnam op de eerste rij aan de stoeprand ging haar kop heen en weer terwijl ze het verkeer naar links en naar rechts volgde.

Het duurde ongeveer een maand voordat Sigi in staat was een volledig blokje om te lopen. Alleen had ik er geen rekening mee gehouden dat Sigi de langzaamste wandelaar ter wereld bleek te zijn. Als ik haar tempo had aangehouden, zou ik stevast te laat terug zijn geweest voor mijn werk. Ze bezat een kalme nieuwsgierigheid naar alles op de route. Soms zat ze te staren naar grassen en planten. Ze vond het heerlijk om zich tegen palmen aan te wrijven. Cactussen verbaasden haar, en ze trok haar kop terug als haar neus te dicht bij een stekel kwam en ze zich prikte. Maar dat weerhield haar er nooit van om weer naar buiten te gaan.

‘Hé, we moeten terug.’ Ik gaf altijd twee snelle rukken aan de riem, maar ik kon zien hoe ze met haar ogen rolde.

Je hebt me hier helemaal mee naartoe genomen en dan moeten we nu al terug?

‘Yep, we moeten terug, Sig. Sorry...’

Als laatste redmiddel moest ik haar soms optillen en dragen.

Het duurde niet lang voordat Sigi gewend was aan onze dagelijkse wandelingen. Ik probeerde ze zo te timen dat ze wakker en helemaal alert was, en ik merkte dat ze me begon te vragen om naar buiten te mogen als ze uit een lange slaap ontwaakte. Ze cirkelde dan rond mijn benen en wreef haar staart ertegenaan. Of ze wachtte bij de deur van mijn studeerkamer en miauwde, zich telkens omdraaiend om te

kijken of ik uit mijn stoel kwam. Bij andere gelegenheden trof ik haar bij de voordeur aan, waar ze verwachtingsvol omhoogstaarde.

We gingen langere afstanden maken. Eén blokje om werd twee blokjes. Als we verder wilden gaan, deed ik haar in een draagzak, zoals je met een pasgeboren baby zou doen. Ik maakte die dan vast om mijn romp en zette haar erin met haar rug tegen mijn borst, zodat haar pootjes naar buiten bungelden. Opnieuw leek ze eerst niet te weten wat ze ervan moest vinden, maar ze hield al snel van de warmte van mijn lichaam tegen het hare, wat haar leek te kalmeren.

Door haar mee te nemen in de draagzak kon ik haar horizon verder verbreden. Het Golden Gate Park, drie straten verderop, werd onze vaste bestemming. Daar haalde ik haar uit de draagzak, waarna ik haar riem omdeed, zodat ze vrij kon rondlopen en snuffelen. Een halfuur lang staarde ze naar planten, en ze hield haar kop omhoog naar de bomen. De hoge cipressen met hun gedrongen stammen en lage takken werden haar favoriet, en de eerste keer dat ze dicht bij een ervan kwam voelde ik haar hard aan de riem trekken, alsof haar instinct haar daarheen dreef.

‘Wil je klimmen, Sigi?’ Ik liet haar dicht bij de stam komen en maakte de riem wat lossen. Binnen een paar tellen stond ze op haar achterpoten en begroef haar klauwen in de bast terwijl haar staart heen en weer zwiepte van puur genot. Als er zangvogels of kolibries overvlogen, werd ze bijna duizelig van opwinding, alsof alle prikkels haar te veel werden.

Toen we ons nieuwe leven in Londen oppakten, had ik het idee om Sigi precies dezelfde ervaringen te laten beleven als eerder in San Francisco – alleen wist ik dat die uitjes meer tijd zouden opslokken dan waarover ik eigenlijk beschikte. Ons klantenbestand groeide met de week en dagelijks op het werk zijn schonk me veel meer

energie dan vanuit huis werken ooit had gedaan. Op kantoor hing het bruisende enthousiasme van een jonge start-up. Sigi en ik zouden nog tijd genoeg krijgen om onze nieuwe omgeving te verkennen, zei ik tegen mezelf. Vooralsnog moest ik hier eerst mijn draai vinden.